

Наяве ли, насънъ ли му се стори —
пакъ всичко се възражда и живѣй,
пакъ трепкатъ неизгледнитѣ простори,
пакъ пролѣтното слънце грѣй.

И колко кукурякъ и гороцвѣти,
и колко теменуги, минзухаръ!
У всѣки погледъ чиста радостъ свѣти
предъ тоя чуденъ божи даръ.

Кокичето не чака — не изтрая —
подаде надъ земята буденъ гледъ,
но видѣ, какъ снѣжинкитѣ играятъ
и падатъ, стелятъ се навредъ.

Лети и свири фавруарский вѣтъръ
като на сватба веселъ гждуларъ;
тежи отъ снѣжни гроздове гората
и нѣма стрѣкче минзухаръ.

Смили се отъ покривитѣ небесни,
изгрѣй ти, слънце топло, надъ свѣта,
спаси ни най-любимия предвестникъ
на пролѣтѣта и радостѣта!

Христо Огняновъ

КОКИЧЕ

Мило, бѣло кокиченце,
ти си малко момиченце,
пратено отъ пролѣтѣта
да обади на свѣта,
че намръщената зима
сбогомъ вече съ насъ си взима.
А следъ нея снѣговетѣ,
люти хали, ледоветѣ,

ще заминатъ надалече
и не ще се върнатъ вече.
Кокиченце подранило,
бѣлолико, нѣжно мило,
ти ни носишъ радостѣта,
че пристига пролѣтѣта!
Тебе всички те обичатъ,
бързатъ съ тебъ да се накичатъ

Ст. Цанкова Стоянова